

Glasiló „Slovenskega čebelarskega društva“

za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko sê sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Hinko Likar: Čebelarjeva opravila meseca julija. — Frančišek Čuček — Drbetinci: Zakaj se pri prašenju toliko matic pogubi ali pa ne oplodi? — Hinko Likar: Navodila k umni čebeloreji. — Jan. Jurančič: Avstrijski panj. — Pravila slovenskega čebelarskega društva. — Dopisi. — Raznoterosti. — Vprašanja in odgovori. — Novi udje čebelarskega društva za l. 1899. — Listnica uredništva. — Inserati.

Čebelarjeva opravila meseca julija.

Ugodnejši kakor april in maj, bil je za čebelorejo mesec junij; zlasti je bilo ugodnih prvih sedem dni tega meseca. Čebele so nosile, da je bilo veselje; priletavale so uprav težke v panj! Panji, popred lahki, da je čebelarja srce bolelo, postali so čez dolgo časa znatno težji. Kako hitro nanosijo čebele obilo medu, samo če ga morejo kje nabrati! Dne 8. junija — sv. Medarda dan — je deževalo. Ako pa dežuje ta dan, dežuje potem štirideset dni, tako pravi stara prislovica, katera se bode letos potrdila, ker od tega dneva dežuje skoro vsaki dan kolikor toliko. Danes, 25. junija, zaprto je nebo čez in čez in dežuje, da je kaj! Koliko dni so tudi v tem mesecu zgubile naše ljubljenske! Koliko medu bi lahko nabrale v teh dneh! Sploh je letošnje leto zelo mokro, a kljub temu so v juniju cvetke močno medile ter dale čebelam dobro pašo. Dne 23. junija so letale ter brale po detelji v dežju, kar kaže, da je detelja dobro medila. Letošnje leto bode — po mojem mnenju — precej medu, a malo rojev, kajti panji so težki in močni, rojiti pa, čebele vendar nočejo. Vsekako bolje, kot lansko leto, ko je bilo mnogo rojev, a nič medu. V juliju ima čebelar še precej opravila pri čebelah. Letos bode gotovo še mnogo rojev v juliju, ker nas je izvenredno slaba

spomlad za dober mesec zakasnila. Kjer je dobra jesenska paša, zlasti ajda, tam bodo isti že toliko nabrali, da bodo imeli vsaj za zimo zadosti. Kjer pa ni dobre jesenske paše, tam bodo roji julija ostali slabi, zato naj jih čebelar združuje, ali izrojencu nazaj da. Ta mesec je treba, kakor v juniju, paziti na roje z mladimi maticami, in na izrojence, da se jim opomore, ako zgube matico, ali če se ista ne oplodi. Ako je čebelar v tem času nepazljiv, škoduje si precej; v kratkem času zgubi lahko mnogo panjev. Ako osmi dan po izrojenju ne zapaziš pri rojih z mladimi maticami jajčec ali zalege; ni matica v redu. Ona ali ni oplojena, ali pa je nerodovitna. Drugače je seveda, ako mlada matica zaradi slabega vremena ne more izleteti na oplojenje ali prašitev. V prvem slučaju daj ljudstvu dobro, oplojeno matico, v drugem slučaju pa počakaj še nekoliko dni. Ako pri izrojencu zapaziš, da osmi dan še ni zalege, je mogoče, da ni matica — kakor pri pred omenjenih — oplojena ali rodovitna, ali pa je sploh ni. Pomagaj i temu z novo matico, a kakor hitro mogoče, ker čebele si kmalo izvolijo delavko za kraljico, ter potem ne sprejmejo nove matice. Ravnati moraš potem tako, kakor se mora s panji s trotovnimi maticami. Kako lahka so to dela pri panjih s premakljivim satovjem! Tu lahko v kratkem času pregledaš panj, zlasti ako se odpira od zgoraj, ali je vse v redu, ali ne! Vse drugače je pri panjih z nepremakljivim satovjem! Tu zapaziš napako navadno prekasno ter jim Tvoja pomoč malo ali nič ne koristi. Čebelarji bodo imeli dosti manj škode, ako bodo čebelarili s premakljivim satovjem!

Čebelarski pozdrav!

Hinko Likar.

Zakaj se pri prašenju toliko matic pogubi ali pa ne oplodi?

(Piše Francišek Čuček — Drbetinci).

Da ostanem svoji obljubi zvest, hočem iz lastne skušnje na to vprašanje po možnosti odgovoriti.

Najbolj kritični čas za čebelarje je menda čas prašenja matic, ker smo pri tem vsi čebelarji brez moči in upliva. Marsikaterikrat sem videl s trepetajočim srcem, da je matica prišla iz panja, je prekrizala parkrat svoj panj in zletela je na — svatbo, ali pa tudi v svojo smrt, ker marsikatere nisem videl nikdar več. Kam so prešle je za vsak posamezni slučaj težko odgovoriti, pač pa je gotovo, da so zletele ali požrešni ptici v žrelo, ali so popadale pri združenju s troti v vodo in utonile, jo je dobila ploha ali toča, ali pa je pri povrnitvi zablodla v nepravi panj, kar pa se po moji misli najmanjkrat zgodi, razven če jo veter vrže na brado tujega panja. Najprej je to mogoče, če megla naglo solnce zakrije in čebele z velikim hrupom domov beže in ž njimi tudi matice. Ker čebele utrujene na steno čebelnjaka sedejo, druge pa drve v žrelo svojih panjev, pa vse hkrati ne morejo notri, jih še ogromno število sedi pred panjem, da čebelnjak popolnoma obsenčijo in matici razloček med posameznimi panji pogosto nemogoč napravijo, takrat je pomota pri matici mogoča, zelo redko pa v drugih slučajih.

Da ne bode nikdo rekel, da resnico tajim, hočem Vam navesti tukaj nek slučaj: Ko pridem 1897. leta v juniju nekega popoldne k čebelnjaku, vidim na bradi panja št. 7. kupček čebel čičati in se tlačiti skupaj, kakor bi hotele vse na sredi biti, mi pride hitro na misel, da imajo mlado matico sosednega panja oklenjeno, katera je ravno prašila. Hitro prinesem skledico vode in pometem vse skupaj v vodo. Ker jim je bila morebiti kopel premrzla in čebele z žabami nič v sorodu niso, se je hotela vsaka prva rešiti iz vode. Hitro je bil klopčič razmotan in na površju se prikaže rešena matica. Zaprem jo za malo časa v matično hišico, da bi se spametovala in zletela drugokrat v svoj panj. Ko pa jo zopet izpustim, hoče zopet v panj svoje prejšnje nesreče, kar pa sem ji zabranil in sem omenjenemu panju žrelo popolnoma predrugačil; pa tudi v tretje se ni poboljšala. Moral sem jo vloviti in v njeni panj izpustiti. Drugi dan sem jo še videl, a tretji dan je ne bilo več; menda je skupila, kar je iskala.

Matice pa niso vse tako trmoglave, reči smem, da jih večina pride srečno nazaj. Kam pa tedaj druge preminejo? Trditi si upam to, kar mi bo marsikateri čebelar oporekal. Kakor je človek človeku največji sovražnik, ravno isto je pri čebelah. Čebele največ matic same pomore. Tukaj navedem več dokazov: V moji večletni praksi sem, smem trditi, čez 50 matic rešil pogina in to takih, ki so bile oklenjene od svojih lastnih čebel, da bi jih zadušile. Ko matica zleti na prašenje, kakor je vsem zvedenim čebelarjem znano, se združi s trotom v zraku in trot pri ploditvi v malo trenutkih pogine. Ker ga matica pač ne more nesti domov, pade ž njim na zemljo, kjer se izvije od njega in potem, če se okolščine ugodne, pride srečno domov. Pa doma so oprasene, kakor tudi neoprasene matice od svojih čebel različno sprejete. V srečnem slučaju je sprejem oprasene matice sijajen. Čebele se še močno praše, ko se povrne. Pri žrelu s krilci močno trepetajo in s tem duhnjenega panja bolj razširjajo, da ga matica lažje zasledi. Ko pa pride v panj, jo obstopijo, jo krmijo ter se obnašajo proti njej, kakor bi jo poljubovale. O srečni slučaj! Gorje pa matici, ki je padla na kako smrdljivo tvarino, ali pa se je navzela od trota tujega duha. Gotovo je po njej, če je čebelar ali kak slučaj ne reši. Kajti čebele svojo matico le po duhu najbolj poznajo. Čisto drugače pa je pri panjih, kateri že dolgo nobene zalege niso imeli, kjer so same stare čebele, katere so grozno nestrpne in razburjene; vsaka najmanjša reč jih razkači, da so kakor furije. Pride pri takih panjih matica s prašenja domov in, če je boječa, začne po satih bežati; čebele jo začnejo, ker mislijo, da je tujka, loviti in ko vidi, da so ji čebele za petami, začne vpiti in gotovo je po njej, če ne najde primernega kotička, kjer se jim skrije. Ko sem nekega večera prišel v čebelnjak, sem hotel slišati, če so vsi panji, katerih matice prašijo, mirni. Pri panju št. 48 slišim neko upitje; pogledam skozi šipo in vidim, da so čebele zelo razburjene in, da tekajo sem ter tje. O tem pa pribeži tudi matica nazaj k šipi; čebele so jo lovile za krila, ona pa je vpila. Mrak se je že delal in nisem vedel, kaj mi je storiti. Odprem torej zadej spodaj nekoliko panj in sem dal čebelam skozi odprtino toliko tobakovega dima, da so posamezne čebele začele s satovja

padati. Potem zaprem panj. Vse je vtihnilo. Pregarjanje je jenjalo in tretji dan sem našel že jajčeca, na zgoraj imenovani dan sprašene matice.

Ta panj je bil prej dolgo brezmatičen in brezdvomno bi mi jo bile umorile, ko bi je ne bil na omenjeni način rešil. Ker v času prašenja posebno pazim na panje, sem našel popoldne večkrat kak panj nemiren, kakor bi bil zgubil matico; ko pa sem vzel sate iz panja, našel sem matico oklenjeno, a resil sem jo vselej po Kneippovi metodi; vrgel sem namreč celi klopčič v vodo, zaprl sem matico 24 ur v zato narejeno hišico, djal sem jo v panj in drugi dan zopet izpustil. Iz takega živega oklepa se matica malokedaj reši in če se čebele že prej spametujejo, kakor jo zaduše in izpuste, tedaj navadno pride s pohabljeni krili ali nogami iz take ječe. Že od narave so nekatere matice bolj mirne, druge bolj divje, da bežijo po satovju, kakor bi gorelo za njimi, da ji zamoreš komaj slediti z očmi, take razposajenke so največkrat od lastnih čebel napadene. Prigodilo se je že, ko sem imel sat z neoprašeno matico v roki, da so jo čebele napadale in sem jo moral zapreti. Odsvetoval bi vsakemu čebelarju, brez nujne potrebe panj narazen jemati na take popoldneve, kadar matice na prašenje izletavajo, ker se s tem čebele vznemirjajo in domov prišle matice raje napadajo.

Prigodi se, da se matice po več tednov ne oprasiojo ali celo neoprašene ostanajo. Uzrok temu je, da ima matica pohabljene perutnice, ali jo zadržuje slabo vreme; v bolj redkih slučajih pa pomanjkanje trotov. Tudi zelo majhne, slaborazvite matice se nerade oprasiojo in če se že to zgodi, so navadno malorodovitne in v kratkem času poginejo. Imel sem pred nekaj leti tako majhno matico, da je bila neoprašena manjša, kakor druge čebele. Oprasila se je vendar. Hotel sem jo za poskušnjo prezimiti, a mi je že prvo zimo poginila. Tudi v takih panjih se matice ne oprasiojo, v katerih čebele z matico vred stradajo, lačna matica se ne oprasi, kar je naravno, ker spolovila pri vsaki stradajoči živali le slabo ali nič ne delujejo. Gladujoče matice le redko izlête delajo, ali pa jih popolnoma opustijo. Imam vsako leto več majhnih panjev — in to samo do jeseni — kateri imajo samo po tri do pet satov, da mi mlade matice redijo; pri teh sem imel dovolj priložnosti se o tem prepričati. Nobena se ni oprasila, če kateri prej ni imel kaplje medu, če pa sem dodal sat medu, je že v malo dneh jajca legla. Kdor med desetimi mladimi maticami nobene ne izgubi, mu čestitam! V neugodnem vremenu in slabih letinah sem imel že slučaje, da sem od trideset matic jih izgubil deset. Da pa čebelar temu v okom pride, treba si je matice v takem slučaju posebej rediti, o čem bom morebiti drugokrat pisal. Vsem čebelarjem našega društva želim pri maticah dober izid in Vam pošiljam tem potom najprisrčnejši čebelarski pozdrav.

Navodila k umni čebeloreji.

Podaja Hinko Likar

V.

K rojem prištevamo tudi lakotne roje, kateri pa prav za prav niso roji, ampak nekaka selitev, nekak beg čebel. S pravimi roji se čebele po-

množe, z lakotnimi se pa čebele ne pomnože; ampak zaradi pomanjkanja hrane izletijo, hoteč si poiskati boljši kraj, kjer jim ne bode primanjkovalo živeža. To se zgodi navadno v spomladi in v jeseni, kadar ni paše in si tudi popred niso mogle nanositi živeža. Lansko leto je imel marsikateri čebelar lakotne roje, ker je bilo tako slabo leto, da si čebele niso mogle skoro nič nabrati. V tem slučaju izletijo čebele s tako silo, s takim šumom in brenčanjem, kakor o pravem rojenju, zato pravimo tudi temu izletu roj; ker pa čebele izletijo zaradi lakote, zato mu pravimo lakotni roj. Kakor so prvi roji v veselje čebelarju, tako so mu slednji v žalost. Do zadnje kapljice, da še celo mlado zalego povžijejo revice, staro pa izmečejo, da je ni treba krmiti in ko ni trohice živeža v panju, izletijo, navadno v smrt, ker tudi drugod ne dobijo zadostnega živeža, zlasti še jeseni ne.

Potemtakem imamo šestero rojev :

- 1.) Prveci z oplojenimi maticami.
- 2.) Prveci-pevci z neoplojenimi maticami.
- 3.) Pevci družci, tretjeci, četrteci, z neoplojenimi maticami.
- 4.) Unuki, z oplojenimi maticami.
- 5.) Unuki-družci, tretjeci z neoplojenimi maticami.
- 6.) Lakotni roji.

Dostikrat se pripeti, da čebelar ne more vjeti vseh rojev, da ni navzoč, ali iz kakorkolišnega uzroka. V takem času pa izletita dva roja ter se vsedeta skupaj v en grozd ali v eno kepo. Kaj naj naredi čebelar v tem slučaju? Ako sta oba roja prveca z oplojenima maticama in nista posebno močna, otrese naj čebelar oba roja v en panj. Imel bode ljudstvo, da ga bode vesel! Ako pa hoče imeti dva roja, ogleda naj čebelni grozd ali kepo, morda bode zapazil kje matici. Morda se mu bode posrečilo vjeti obe! Dene naj isti v kletki, za tem pa naj strese polovico čebel v en panj, drugo polovico v drug panj in naj da vsakemu roju eno matico iz kletk. Ako vjame le eno matico na grozdu, naj zapre isto v kletko, čebele pa zopet v dva panja otrese. Panj z matico ostal bode miren, oni brez matice postal bode pa nemiren; temu naj da čebelar hitro matico iz kletke. Čebele bodo takoj mirne in roja sta gotova. Ako pa ne najdeš v grozdu nijedne matice, stresi roj na rjuho, poškropi ga z vodo, in poišči matici. Ko jih najdeš, razdeli čebele v dva dela ter daj vsakemu eno matico. Na ta način delaj, ako so ti trije roji skupaj sedli. — Ako sede več rojev-družcev, tretjecev skupaj, tam je mnogo matic, ter lahko jih vjameš, kolikor jih potrebuješ. Razdeli čebele na toliko delov, kolikor rojev hočeš imeti. Skoro gotovo bode v vsacem delu vsaj že ena matica, a za slučaj, da bi je le ne bilo, daj vsakemu roju eno vjeto matico. — Drugače je pa, ako skupaj sedeta roja z različnimi maticami, t. j. z oplojeno in z neoplojeno matico. Tu pa nastane boj in klanje, da je polovica čebel uničenih. Le redko kedaj se mirno združijo. Ako je mogoče, naj zabrani čebelar, da taki roji skupaj ne sedejo. Zakrije naj prvi roj s kakim platnom, ali drugo rečjo, ali pa naj okolo prvega roja z vodo škropi. Vselej to gotovo ni mogoče, ker roji dostikrat visoko sedejo. Ako sta roja mirna, naj strese ves grozd na platno, poišče matice, dene iste z nekoliko čebelami

v panje, katerih skončnice so na rjuhi druga proti drugi obrnjene. Čebele se bodo same razdelile ali razšle; in sicer k oplojeni matici največ. Vse druge čebele pa združi v en panj. Slišal sem tudi, da je skupaj vsedle roje djati dobro v prazno kad ali v čeber in notri obesiti toliko vejic, kolikor rojev je skupaj sedlo. Čebele se baje potem same razdele; vendar tega priprostega sredstva še nisem poskusil, a če pridem kdaj v tak kritičen položaj, se hočem prepričati, kaj je na tem resnice.

Avstrijski panj.

(Piše Jan. Jurančič.)

Dober panj je glavni pogoj in podlaga uspešne čebeloreje. Panj, kojemu so vse lastnosti dobrega čebelnega bivališča lastne, mora:

- 1.) varovati čebele vseh škodljivih vremenskih uplivov, pa tudi raznih sovražnikov in škodljivcev;
- 2.) mora biti pripraven, da čebelar svoja vsakovrstna čebelarska opravila po mogočnosti lahko in v najhitrejšem času izvrši;
- 3.) mora biti ugoden in primeren čebelni naravi, njenemu življu in razvitku.

Eden izmed prav dobrih in v naši državi najbolj razširjenih panjev je avstrijski panj. Navadno je stoječ, s tremi vrstami satov, vendar delajo se po tej meri tudi ležeči, z eno vrsto satov in taki, z dvema vrstama. Notranja širina je 25 cm, visokost 69·4 cm in globokost 40 cm, t. j. za 10 satov in okence. Satniki visijo v 0·6 cm (6 mm) globokih zarezah (glej podobo 1)*) ter so zunaj merjeni 21·2 cm visoki in 23·8 cm široki. Zgornja ločka je 26 cm dolga ter sega v vsako zarezo 0·5 cm (5 mm) (glej podobo 3, A, B); spodnja ločka je dolga 25·8 cm ter moli na vsakem koncu za 0·5 cm (5 mm) čez stranski krak (ločko), da vzdržuje nespremenljiv prostor med satnikom in steno panjevo. Med zgornjim in spodnjim satnikom, kakor tudi med satniki in steno, potem vrh satnikov pod pokrovom mora biti povsod 0·6 cm (6 mm) prostora; ako je ta prostor večji, ga čebele z vernim satjem izdelajo, če je pa manjši, je to prav ugodno zavetišče večšam in črvom, ker ne morejo čebele do njih. Posamezni deli (ločke) satnikov so 2·5 cm široki in 0·6 cm (6 mm) debeli. Posebne važnosti je to, da so vsi satniki popolno enako veliki, kakor tudi, da so vse ločke natančno enako debele in široke. Kdor tega ne upa doseči, je na boljem, da ima panje z nepremakljivim delom.

V vsakem panju so štirje večji satniki, ki obsegajo obe vrsti in so tedaj 43 cm zunanje mere visoki (glej podobo 3, A). Na sredi so razdeljeni s povprečno ločko, da je satje v njih trdneje. Ti satniki so v vališču za to, da se zalega na nepretrganih satih spomladi hitreje množi in neomejeno razširja. Obesijo se na 2., 3., 4. in 5. mesto od prednje stene, t. j., najprej

*) Vseh se sem podob pričbimo poleg drugega dela tega članka v prihodnji številki »Čebelarja«. — Op. ured

pride v vsako vrsto en kratek satnik v panj, potem štirje dolgi; potem šele po potrebi zopet kratkih, kolikor je ljudstvu potrebno.

Notranja visokost panja je razdeljena tako-le:

prazen prostor pod satniki tik ob dnu	2	cm
spodnji satnik	21·2	"
prostor med prvo in drugo vrsto	0·6	"
drugi satnik	21·2	"
prostor nad zgornjim satnikom	0·6	"
vodoravni predal med vališčem in mediščem	1'—	"
prostor pod tretjim satnikom	1'—	"
tretji satnik (v medišču)	21·2	"
prostor nad tretjim satnikom in pod pokrovom	0·6	"
	<hr/>	
	69·4	cm.

Ulice pod satjem so po 1 *cm*; sat z ulico vred potrebuje po tem takem natančno 3·5 *cm* prostora. Da se ta razdaljenost vzdrži, imajo satniki na vseh štirih voglih žrebljičke (glej podoba 3 A a) ali kvačice (podoba 3 B b), koje molé toliko iz lesa, da merijo z ločko vred 3·5 *cm*. Žrebljički ali kvačice so ali vse na eni strani (glej podoba 3 A a) ali pa stoje križem (podoba 3 B b), t. j. zgoraj na desnem voglu spredaj, spodaj na desnem zadej, zgoraj na levem zadej, spodej na levem spredaj. Sicer je to brez velikega pomena ali se ta priprava naredi tako ali tako, vendar, kakor kdo dela od začetka, tako naj ima pri vseh satnikih. drugače ne pridejo povsod prav. Povdarjam pa še enkrat, dá je natančnost pri satnikih glavni pogoj.

Predal, ki loči vališče od medišča, je 1 *cm* debel in ima v drugi tretjini panjeve globokosti 8 *cm* veliko, okroglo veho, koja je zaprta s primerno pilko ter služi za pitanje in v dobri paši kot prehod čebelam v medišče. Razun tega je še tik ob prednji steni 12 *cm* dolga in 0·6 *cm* (6 *mm*) široka voha, prelaz koja se odpre spočetka, ko še čebele v medišču le kake 4 do 6 satov obsedajo, ali v manj dobrih letinah.

Da se prostor v panju zamore poljubno povečati ali zmanjšati, ima panj dvoje oknic, eno manjše za medišče in eno večje za vališče (glej podobo 2 A, B). Poslednje ima spodaj 3 *cm* visoko zaklopnico, katero odpremo spomladi, ko panj snažimo, ali če hočemo od spodaj krmiti. Okvirji za te oknice so 3·5 *cm* široki in 1·4 *cm* debeli; šipa je vtrjena na notranji strani okvirja (ne na sredini okvirjeve debelosti), tako, da stori na notranji strani šipa in okvir ravno ploščo; čebele bi sicer zadnji sat (pri oknu) debeleji naredile, ali bi na okno samo začele še en sat zidati. Razume se, da mora tudi okno imeti žrebljičke ali kvačice za potrebno oddaljenost (1 *cm*) od zadnjega sata.

Tukaj popisani panj obsega za 22 malih satov in za 4 velike prostora, toraj za 30 malih. Kdor želi panj samo z dvema vrstama satov, naj ga naredi 47 *cm* globokega, toraj v vsaki vrsti 14 satov. Tak panj ima premakljiv navpični predal, koji loči vališče od medišča. Predal ima tudi žrebljičke, da obdrži oddaljenost satnih ulic. Vališče je spredaj pri žrelu, medišče pa zadej.

Prehod v medišče naredi se tik ob dnu 1 cm visok po celej širokosti panja. Ta prehod je za to kaj pripraven, ker matica ne pride z lahka na dno panja ter tako — tudi brez matične mreže — v najredkejem slučaju zaide v medišče. S tem navpičnim predalom se lahko panj poljubno razdeli, v ališče na večje ali manjše omeji, kakor krajevne in pašne razmere zahtevajo.

Panj z eno vrsto satovja, t. j. ležeči, je na 12 satov dolg' ter se odpre tudi od zgoraj, ker od zadej je pretresen in za razna opravila, zlasti za pometanje čebel s satovja, manjka prostora. Pokrov je počrez razdeljen v dve polovici; prednja polovica ima veho, nad katero se v dobri pašni naloži nastavek kot medišče, v kojem je 8 satov. Vendar pa tak panj ni kaj posebnega, ker je majhen in se v njem težko izvršujejo razna opravila.

(Konec prihodnjic.)

Pravila

slovenskega osrednjega čebelarkega društva za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko.

Ime, sedež in namen društva.

§ 1. Društvo se imenuje: „Slovensko osrednje čebelarke društvo za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.“ Namen društva je, pospeševati, zboljšati in razširjati čebelorejo po vseh slovenskih deželah.

§ 2. Da društvo doseže svoj namen, poslužuje se sledečih sredstev:

- a) prejema letne doneske od društvenikov;
- b) izdaja društveni list: „Slovenski čebelar“;
- c) zasnuje društveno knjižnico ter skrbi, da se dobre strokovne knjige in podučni spisi med udi širijo;
- d) skrbi, da se nastavijo čebelarke potovalni učitelji;
- e) podpira ude djansko pri spečavanju čebelarških pridelkov ter pri nabavi čebelarkega orodja in panjev;
- f) ustanovlja podružnice po vseh slovenskih deželah;
- g) vpliva na postavodajstvo v čebelarških stvareh po odobravanjih in predlogih na vlado in poslance; pospešuje pravico pri čebelarških pravih po zvedencih in zaupnih možeh;
- h) prireja čebelarke shode, pri kojih se vršijo javna predavanja in djanska razkazovanja, po razmerah tudi razstave;
- i) izvaja podpore iz javnih zakladov za povzdigo slovenske čebeloreje.

Društveniki.

§ 3. Društvenik more biti vsak človek dobrega imena. Dolžnost je vsakemu društveniku ravnati se po društvenih pravilih, podpirati društvene namene ter skrbeti za razširjanje in blagor društva.

§ 4. Društveniki ali udje so po njihovih izvršujočih razmerah:

- a) redni udje, ki plačajo udnine 1 gld. na leto;
- b) podporni udje, ki plačajo najmanj letna 2 gld.;

c) dopisovalni udje, ki zlasti podpirajo društvo z dobrimi, podučnimi spisi; dolžnost je najmanj dva rabljiva spisa v letu poslati;

d) častni udje, ki po vstrajnem delovanju storijo mnogo za društvo, sploh za slovensko čebelorejo.

§ 5. Redni udje se sprejemajo, ako se pismeno ali ustmeno pri društvu za to oglasijo; podporni, dopisovalni in častni se pa na predlog odborov ali na predlog kakega društvenika po njih zasluženju v rednem občnem zboru volijo.

§ 6. Kdor hoče od društva odstopiti, ima to najmanj 14 dni pred koncem leta društvu naznaniti (ustmeno ali pismeno). Letnino je dolžan vsak društvenik po enkratnem opominu plačati do 31. marca, sicer se iz društva izbriše. Dopisovalni in častni udje niso še posebej dolžni plačevati letnino.

§ 7. Kdor društvo ali odbor občutljivo žali ali na škodo društva deluje, potem, kdor kot družbenik svojih dolžnosti vsestransko ne izpolnjuje, more se o občnem zboru iz društva izključiti.

Vodstvo društva.

§ 8. Društvo vodi odbor, to so: predsednik, podpredsednik in petero odbornikov, katere voli za dobo enega leta občni zbor. Odbor voli iz svoje sredine tajnika in blagajnika, katera posla pa more oba opravljati tudi ena in tista oseba.

§ 9. Voliti in voljen biti zamore vsak družbenik; tudi prejšnji odborniki se smejo zopet voliti.

§ 10. Službe vseh odbornikov so častne, toraj brezplačne, izvzemši tajništva in blagajništva, vendar spričani izdatki za namen društva se vsakemu povrnejo iz društvene blagajne. Istotako se povrne voznina po železnici odposlanim zastopnikom podružnic k občnemu zboru in sicer od dotične podružnice in unanjim odbornikom osrednjega odbora.

§ 11. Vrlim, vnetim in večim pisateljem, koji storijo v tej zadevi veliko nad svojo dolžnost, more odbor priznati primerne nagrade.

§ 12. Društveni tajnik izvršuje vsa pisalna opravila, podpisuje s predsednikom vsa od društva izhajajoča pisma, oskrbuje knjižnico, vzdržuje vseh društvenih reči inventar ter vodi pri sejah in občnem zboru zapisnik.

§ 13. Blagajnik prejema dohodke, izplačuje izdatke, ter vodi natančni račun, katerega ima vsako leto dovršenega in sklenjenega občnemu zboru predložiti v odobrenje. Pri tej priliki volita se še za vsakokratni občni zbor razun odbora dva preglednika računov.

§ 14. Urednik društvenega lista ima pri občnem zboru in pri sejah z odborniki enake pravice, bodisi v odbor voljen ali ne. Letno plačo za uredovanje odloči mu občni zbor.

Občni zbori in shodi.

§ 15. Redni občni zbor sklicuje in vodi predsednik ali, če je ta zadržan, podpredsednik. Občni zbor vrši se vsako leto v Ljubljani in sicer po vsporedu, ki izide vsaj 14 dni pred občnim zborom v društvenem glasilu, če se

tako izdaje, drugače pa v uradnem glasilu c. kr. kmetijske družbe kranjske. Občni zbor vrši se navadno ob novem letu.

§ 16. Občni zbor je sklepčen, če je navzočih vsaj 16 družtvenikov. Če občni zbor ni sklepčen, ima se sklicati v najkrajšem času nov občni zbor, ki pa je sklepčen ob vsakem številu navzočih družtvenikov.

§ 17. Izredni občni zbor ima pravico sklicati družtveni predsednik ali če to zahteva najmanj 20 družtvenikov.

§ 18. Občni zbor voli odbor, določa letne doneske družtvenikov, potrjuje letna poročila, račune in proračune, potrjuje ustanovitve podružnic ter daje navodila odborovemu delovanju.

Sklepi občnega zbora so veljavni, če za nje glasuje nadpolovična večina navzočih udov.

§ 19. Predsednik zastopa društvo na zunaj; on podpisuje s tajnikom vse spise, katere izdaje društvo ali družtveni odbor, imenoma tudi vse pravno-veljavne spise. Kadar je predsednik zadržan, preidejo vse z njegovim uradom združene pravice in dolžnosti na podpredsednika.

§ 20. Čebelarški shodi, najmanj po eden na leto, prirejajo se po možnosti meseca maja ali začetkom avgusta, ko je čebelno življenje najbolj živahno ter se morejo djanska razkazovanja in predavanja najboljše izpeljavati. Ti shodi imajo se v družtvenem glasilu najmanj 3 mesece prej naznaniti, da se zamorejo merodajni faktorji pravočasno pripraviti. Razun predavanj in praktičnih razkazovanj morejo se pri shodih tudi prirejati razstave, veselice v korist društva, obiskovanje izglednih čebelnjakov itd.

Podružnice.

§ 21. Podružnice se morejo ustanoviti po vseh slovenskih deželah in to s privolitvijo osrednjega odbora s potrjenjem občnega zbora. Število podružnic ni omejeno.

§ 22. Izvenkranjske podružnice si lahko ustanovijo podružnične zveze za posamezne kronovine.

§ 23. Podružnice imajo nalogo, nabavljati si v svojem okolišu vse napredne čebelarске naprave, katerih si posameznik le težko nabavi. One imajo nalogo pospeševati čebelarstvo, osobito opozarjati osrednji odbor na vse pogrške čebelarstva po deželi.

§ 24. Da zamorejo podružnice vspevati, dovoljuje jim osrednji odbor, dokler ima osrednje društvo manj nego 1000 udov 20 % ni delež letnih doneskov družtvenikov dotične podružnice; ako se pa povzdigne osrednje društvo nad 1000 udov, zamore se ta odstotni delež primerno zvišati.

§ 25. Državne in deželne podpore namenjene za Kranjsko, porabijo se le za podružnice na Kranjskem, istotako porabijo zveze vse podpore za podružnice dotične dežele.

§ 26. Osrednji odbor naj skrbi poleg tega za rezervni fond in sicer na ta način, da naklada v ta namen najmanj 10 % vseh družtvenih dohovkov.

§ 27. Udje podružnic so ob enem tudi udje osrednjega društva ter uživajo enake ugodnosti in pravice in jih vežejo enake dolžnosti.

§ 28. Podružnice volijo iz svoje srede za dobo 1 leta odbor, ki obstoja iz načelnika (namestnika) in vsaj 4 odbornikov, ki oskrbujejo podružnična vpravila. Odbor voli iz svoje srede tajnika in blagajnika. Voljeni odbor je naznaniti osrednjemu odboru.

§ 29. Določila o glasovanjih in zborovanjih osrednjega društva veljajo tudi za podružnice.

§ 30. Podružnice šteti morajo vsaj 20 udov, ako hočejo obdržati pravico obstanka.

§ 31. Podružnični občni zbori vrše se pred občnim zborom osrednjega društva. Osrednjemu odboru predložijo naj se računi, proračuni, imenik društvenikov, sploh celo letno poročilo, pred občnim zborom.

§ 32. Podružnice zamorejo voliti po jednega zastopnika za osrednji občni zbor. Zastopnik podružnice je lahko vsak, bodisi kjerkoli bivajoči duštvenik, kateri pa sme zastopati le po eno podružnico.

§ 33. Nasveti in predlogi podružnic pošljejo naj se osrednjemu odboru vsaj 8 dnij pred občnim zborom.

§ 34. Podružnice so napram političnim uradom samostojne ter dopisujejo z občinskim zastopom in c. kr. oblastnijam I. stopnje neposredno.

§ 35. O sejah podružničnega odbora voditi je zapisnik.

§ 36. Podružnične zveze za Primorsko, Štajersko in Koroško so v svojem uradovanju s političnimi oblastvi popolnoma samostojne.

§ 37. Načelniki podružničnih zvez, oziroma njih pooblaščenci imajo pravico udeležiti se sej osrednjega odbora ter imajo jednake pravice z osrednjimi odborniki.

Občna določila.

§ 38. Spore nastale iz društvenega razmerja poravnava za to izvoljeno razsodišče. Vsaka stranka voli po dva razsodnika, ti pa enega načelnika. Ako katera stranka noče voliti, izvoli predsednik sam razsodnike. Zoper razsodbo razsodišča ni priziva.

§ 39. Razpust društva more skleniti občni zbor — pri čegar razpisu je treba naznaniti nesvetovani razpust — in sicer le v navzočnosti najmanj ene tretjine vseh društvenikov z dvema tretjinama glasov vseh navzočih.

§ 40. Premoženje razpuščenega društva pripade c. kr. kmetijski družbi kranjski, katera ga sme porabiti le v pospeševanje čebelarstva.

§ 41. Jednaka določila veljajo o razpustu podružnic, izvzemši določilo o premoženju razpuščene podružnice, katero pripada osrednjemu čebelar-skemu društvu.

Opomba: Ta pravila, sestavil je odbor z nekaterimi čebelarskimi veščaki, katera pravila bo odposlal visokemu ministerstvu v potrdilo. Ako ima kak ud željo, kaj stvarnega pristaviti, ali kako točko premeniti, naj naznani to predsedniku gosp. Črnagoju, učitelju na Barji pri Ljubljani, najkasneje do 15. avgusta t. l.

Odbor.

Dopisi.

Iz Pišec pri Brežicah (Spodnje Stajersko). Kakor od povsod čujem, tako tudi pri nas ni več tako s čebelorejo, kot je bilo nekdaj. Čebelarjev, kolikor sem jih poznal v otroških letih, ni več. Le stari in na pol podrti uljniki pričajo o nekdanjih, za čebelarstvo gotovo lepših časih. Še se spominjam, kako so moj ranjki oče — Bog jim daj dobro! — v jeseni panje podirali. To vam je bilo veselja, pa tudi medu, da smo ga imeli skozi celo leto dovelj za dom, a tudi dokaj za prodajo; za vosek se je tudi marsikak goldinar dobil. In zdaj? Ah, zdaj ni za dom nič, za prodaj nič! Čebele komaj toliko dobe, da se prežive, a včasih še toliko ne. Poleg neugodnih čebelarških letin, dobili smo še to nesrečno trtno uš. Za vinogradi pali so še lepi in obširni kostanjevi gozdi, kajti kmetovalec ne more živ v zemljo in dobil je denar iz gozdov. Čebele so toraj ob dve glavni paši, tretja, ajda namreč, pa je tudi do malega izginila iz našega polja; pač sejejo še nekaj sive ajde, a ni medena, kot črna. Ni čuda toraj, da čebeloreja pri nas hira.

Letošnja zgodnja spomlad nam je čez dolgo vrsto let vendar zopet obetala najboljšo čebelarško letino. Že v februarju so letele in nosile čebele tako dobro, kot v najboljšem času poletu, a kaj, ko nam je pa marec in april in še maj vzel vse sladko upanje. In še kak strah smo imeli, da ne nastane gnjiloba! V aprilu so vlačile preuboge čebele zgodnjo zalego, ki se je prehladila, iz panjev in veliko panjev je prišlo v tej okolici pod zlo. Tudi meni je jeden umrl, dasi sem pital in pital. Zdaj se je obrnilo na bolje; kako bo jeseni, poročal bom pozneje. Dal Bog, da bi mogel zapisati, da sta poletje in jesen vse popravila, kar je zamudila spomlad!

Konečno naj še povem, da je pričel naš gospod baron na svojih prostranih njivah esparzeto sejati; posnemajo ga tudi že drugi naši posestniki. Ne morem dovelj dobro oceniti te vrste detelje, samo to naj sporočim, da je esparzeta neprecenljiva krma ter da ne poznam rastline, ki bi tako medila, kot ta. Tudi jaz sem jo vsejal na neki brežini, kjer ni nikdar zrastle toliko, da bi bilo kaj s koso odrezati, a zrasla mi je do pasa, čebel pa je bilo toliko na nji, da je vse mrgolelo. Ne vem kaj bi bilo s čebelami, da ni bilo esparzete, tako pa so se v 14 dneh tako popravile, da smo vnovič začeli upati.

Vsem čebelarjem svetujem, naj poskusijo z esparzeto, prepričali se bodo, da je le-ta pravi dar božji za čebele, kot za kmetovalca.

Pozdravljam vse čebelarško društvo!

Jožef Dobravec, čebelar.

Raznoterosti.

Pelinov duh je čebelam zelo zopern, zato si nekateri čebelarji pri ogrebanji nadrgnejo roke z zelenim pelinom, da jih čebele ne pikajo. Pelinovo listje med praznim satovjem je tudi dobro sredstvo zoper veše.

Poraba vode. Da potrebujejo čebele pri svojem gospodinjstvu mnogo vode, ve vsak čebelar in zelo pametno ravna taisti, ki zlasti v zgodnji spo-

mladi poklada svojim čebelam nekoliko oslajšano vodo, ker reši s tem na tisoče čebel prezgodnje smrti, ki bi jih sicer pri iskanju vode v hladnem vremenu gotovo dohitela. Neki Preuss je ravnokar izdal zanimivo knjigo o načinu njegovega nenavadnega čebelarstva in v tej knjigi pripoveduje, da je porabilo 29 panjev v šestih tednih 302 litra vode in v drugem letu 31 panjev 264 litrov tudi v šestih tednih; najmočnejši panj je porabil v tem času celih 12 litrov vode. Verjamemo mu radi, da ta števila niso izmišljena, ker njegovi zapiski o najraznovrstnejših pojavih v njegovem čebelarstvu so sama natančnost.

Roj vzame za tri do štiri dni medu sabo. Če je po rojenju slabo vreme, naj čebelar ne zamudi roju pomagati, vsaj mu bo le-ta vsako žlico medu obilno povrnil. Dokler pri družicah in trekovcih matice še niso oplojene, naj se nikar ne krmi, ker taki roji potem radi uidejo.

Rojem dajati že izdelano satovje, ima prav tak pomen, kot debelega prašiča z maščobo pitati, tako pravi nek sloveč čebelar. Ako ima čebelar dovolj izdelanih okvirjev, je tako ravnanje seveda pametno, ako jih ima pa malo, jih bo veliko bolje uporabljeval za razširjanje vališča v poznejšem času. Ako damo roju samo ozke začetke, napravil bo, če je količkaj paše, v najkrajšem času toliko najlepšega satovja, kolikor ga more zasedati. Skušnje kažejo, da so roji, dejani v prazen panj ali samo na voščene začetke, veliko bolj pridni, kot oni, ki so dobili samo izdelano satovje in tega morebiti celo preveč. Čebelam se mora dati priliko razviti njih nagon do dela in nagon satje delati, ima gotovo v največji meri roj.

V severni Evropi, na Angležkem, na Francoskem in na Španskem se nahaja črno čebelno pleme, v srednoevropskih krajih in na Kavkazu sivo, a v južni Evropi rumeno ali deloma rumeno pleme.

Cvetni nektar ima 20 do 25 %, med pa 75 do 80 %, cukra v sebi, vse drugo je voda in prav malo fosforove kisline, beljakovine, mravljične kisline in še nekaterih snovi v minimalni množini. Čebele ne pokrijejo medu poprej s pokrovci (ga zalotajo), dokler ni goden, to se pravi, dokler ni spuhnela primerna množina vode iz njega. Že na potu domov izloči čebela precej vode iz sladkega tovara, drug del pa izpuhti iz celic vsled močne ventilacije, ki jo povzročajo čebele s perutnicami in vsled gorkote, ki je v panju.

Čebelna moč. Čebela je v stanu vleči dvajsetkratno svojo težo, je v primeri s konjem tridesetkrat močnejša, v primeri z lokomotivo pa izvaja lahko isto moč, kot navadne lokomotive. Sploh so nekatere žuželke čudovito močne, n. pr. mravlje, rogači, bolhe in druge. Ko bi mogel konj v razmerju z bolho jednako skakati, bi se ne bilo varno z njim voziti, posebno z muhastim ne. Rogač pa vleče na majhnem vozičku cel kilogram.

Iz 100 kg medu, zmešanim s trikratno množino vode se nakuha z dobrim kotlom 65 litrov medenega žganja.

Pokrita čebelna celica drži 370 do 400 miligramov medu, katerega nanosi čebela v dobri paši v kakih sedmih izletih. Za 1 kg medu treba je napolniti okroglo 2800 čebelnih celic, trotovih celic seveda manj.

Popravek. V spisu „Mera in razmere“ v števil. 6. našega lista str. 71 10. vrsta od zgoraj mora biti 70.000 *cm*³, namesto 7000 *cm*³, kar naj č. č. čitatelji blage volje oproščajo ter si četrto ničlo pristavijo.

— * —
Jan. Jurančič.

Vprašanja in odgovori.

Vprašanje 9. V svojem čebelnjaku sem zapazil pod nekim panjem velikega „voža“, pa ga ne maram ubiti, ker je kmetijstvu koristen. Če li čebel ne pojedajo? (Fr. O. v Dol. T.)

Odgovor. Vož ali gož je jako podoben belouški, samo daljši in debelejši je kot ta, a tudi nestrupen. Kot belouška, tako je tudi gož kmetijstvu koristen, ker pridno lovi miši. Marsikak čebelar ga je že našel v bližini čebelnjaka, ker je poseben prijatelj mlade, bele zalege, katero čebele kot skaženo izmečejo iz panjev in jo gož zvečer in ponoči pred panjovi išče. Starih čebel, naj so mrtve ali žive, se ne loti, ker niso tako sočnate ali mlečnate. Kakor vsem kačam, tako ljuba je tudi gožu gorkota, zato ste ga našli pod panjem, kamor se je čez dan skrila in se od panjeve gokote grela.

Pa ne samo gož, veliko raje se priplazi k čebelnjaku ali celo v čebelnjak gad in modras, iz ravno istega uzroka. Zlasti predrzen je gad. O njem je pravil čebelar Janez Avbelj iz Peških Kandersh uredniku tega lista to-le:

„Poletu spal sem vedno v čebelnjaku. Luči navadno nisem jemal sabo, samo kadar sem krmil, sem svetil. Nekega večera, — bilo je ravno ob času prve košnje, ko se pri nas paša nekoliko pretrga — spomnim se v čebelnjaku, predno sem se vlegel, da bi ne bilo napačno, če pokladem čebelam. Naredim toraj luč ter napolnim koritce do roba in jih porazdelim potrebnjšim. Ker sem imel ravno luč, popraviti sem si hotel nekoliko ležišče; sicer bi tega ne storil, ker truden človek tudi na trdem sladko spi, posebno če mu delajo čebele z zamolklim šumenjem celo noč najprijetnejšo muziko. Odgrnem posteljo, — kar zagledam na rjuhi nenavadno debelega, v klopčič zvitega gada, ki ni hotel zbežati, samo vrat je malo nazaj zavil, kakor da se je pripravil, takoj vsekati. Mislil sem, — ne, nič nisem mislil v tistem trenutku, samo zdelo se mi je, da mi je zastala kri in mi zledenila po žilah, kajti ganiti se nisem mogel, samo gledal sem vruga, a on mene. Še sedaj so mi tisti trenutki pred očmi in nikdar jih ne bom pozabil! Reči morem, da sem bil v življenju v marsikaterem nevarnem položaju, vsaj sem bil vendar pri Kustoci in straha nisem poznal, a to me je tako prevzelo, da bi morebiti okamenel, da se ni gad počasi zmotal za vzglavje in odtod za panj pri steni. Da nisem tisto noč in nobeno več v čebelnjaku spal, mi lahko verjamete, pa tudi to, da nikdar več ne bom; žal mi je le po prijetnem šumenju, ki me je vsako noč zazibalo v lepe sanje, katere so me tolikokrat prestavile v ona blažena mladostna leta, ko sem se veselil z domačimi fanti pri „Banturju“, kjer smo se pri harmoniki zbirali na poskok, ali pa se mi je sanjalo, da kot nekdanj, marširam z vojaško „bando“ iz kraja v kraj; največkrat pa se mi je sanjalo, da imam roj in včasih sem cele noči v sanjah ogrebal. To vse je povzročalo ono skrivnostno čebelno šumenje v

tihih nočeh, zdaj pa sanjam le vedno sanje o vsakdanjem življenju in o tega skrbeh. — Pa še nekaj moram priznati, namreč to, da od takrat, ko me je pravočasna skrb za čebele rešila gotove smrti, še nikdar nisem pustil svojih čebel stradati in da sem jim vedno rad kako žlico čez potrebo primaknil. Storil sem to iz hvaležnosti, a čebele so že tako „prištimate“, da ne prejemajo dobrot zastonj, ampak jih vračajo kolikor morejo v obilni meri in to so tudi meni vedno storile. Tako sem vedno zadovoljen s svojimi čebelami in one z mano tudi.“

Pravil je ta čebelar tudi na dolgo in široko, kako sta z njegovim hlapcem drugo jutro po zgoraj omenjenem večeru in še pozneje lovila tistega gada, a vsega ne moremo priobčiti, čeprav bi bil ta gadji lov za vsacega naravoslovca zanimiv, samo to naj bo povedano, da jima je dvakrat ušel, a sta ga naposled vendar v steklenico, v katero sta vlila nekoliko mleka, ujela.

Vprašanje 10. Kam naj se obrnem za slikanje panjevih končnic? (M. R. v Č.)

Odgovor: Lepo je, ohraniti staro slovensko navado, imeti vse panje poslikane, kajti to ni samo lepo, ampak tudi zelo koristno. Koristno zato, ker ostanejo končnice, ki so izpostavljene solncu in včasih dežju, bolj trpežne, pa tudi zato — in to smatramo za večjo važnost in korist — ker si matice pri prašenju lažje zapomnijo pravi panj. V onih časih, ko so se naši dedje z večjo vnemo pečali s čebelarstvom, je bilo več bolj ali manj „slovečih“ slikarjev končnic. Seveda so bili večinoma vsi samouki, vendar, če opazujemo tu ali tam stare panje, vidimo, da so nekatere prav čedno risane, četudi slike niso po proporciji in perspektivi povsem pravilne. O priliki spregovorili bomo — če ne pride kaj vmes — kaj več o raznih podobah na končnicah. Nekatere so že jako stare, po 100 in več let in vendar se pri nekaterih slikarija še precej razločno spozna. Urednik ima panj s končnico iz l. 1729. Če ima kdo še starejšo, naj naznani to uredništvu; prav lepo prosimo za to uslugo.

Nam zdaj ni drug slikar končnic znan, kot g. Gašpar Bizjan, naš ud iz Podutika, pošta Št. Vid nad Ljubljano, ki dela vedno ličnejše podobe. Ako kdo še za koga družega vé, naj blagovoli naznaniti uredništvu, da priobčimo v listu; morebiti ustrezemo s tem še kakemu drugemu udu.

Novi udje čebelarskega društva za l. 1899.

V mesecu juniju so pristopili sledeči častiti udje: Francišek Lazar, gostilničar v Sedli, pošta Breginj. — Šolsko vodstvo na Humu, pošta Ormož ob Dravi (Štajersko). — Franc Črešnar, posestnika sin, Koroška vas, pošta Oplotnica. — Janez Čemažar, kapelan v Sevnici ob Savi (Štajersko). — Ivan Globelnik, župnik v Polšniku, pošta Litija. — Anton Debevec, posestnik v Čuznji Vasi, pošta Trebelno pri Mokronogu. — Šolsko vodstvo v Dražgošah pri Železnikih. — Ivan Eržen, urar, pošta Cerklje, Gorenjsko.

Listnica uredništva.

Gosp. Fr. K. v Gr. (Primorsko). Ker nimamo cenika tvrdke Kolb in Gröber (Lorch bei Gmünd) Vam ne moremo odgovoriti, ker nam ne opišete razlike topilnikov pod številkami 83, 84 in 59. Odgovorili Vam bomo s pismom, kadar dobimo cenik, katerega smo naročili od zgoraj omenjene tvrdke. — Gosp. M. R. v Č.: Stiskalnico za med ali za vosek si naročite lahko pri tvrdki baron Rothschild v Smreku pri Višnji gori. Izdelana je taka stiskalnica jako močno iz hrastovega lesa, vendar je priročna in dela čisto in hitro. Praktična je, zlasti radi tega, ker ima med plohom, ki stojita navpično, mrežico, v katero pride vreča z medenim satovjem ali z razkuhanimi voščinami. Stane 12 gld. in je 40 kg težka. Ali Vam topilnik ne ugaja? — Gosp. V. L. v G.: Najboljši čas za odjemanje medu je zvečer, nikdar pa ne storite tega po dnevi, sicer bode te ropanja sami krivi. Izmetavate lahko v zaprtem prostoru tudi po dnevu, kadar so čebele precej vletene, vendar obešajte izpraznjene sate šele zvečer nazaj v panje. — Satovja, v katerem je zalega, ne devati v izmetalnico! — Najboljša je izmetalnica z emailiranimi plaščem in dnom, a zadostuje tudi iz pocinkane pločevine (pleha), samo zelo se mora paziti na snago; to pa čebelar itak mora vedno. Radi cene berite v prejšnji številki članek: Po orodju se sodi mojster, po mojstru pa delo. V tej številki bode te tudi našli, kar vprašate, samo pazno berite; če po vrsti berete, bode te takoj pri številkah, ki vas bodo gotovo zadovoljile. Naročite si cenik čeb. zadruga v Št. Petru v Savinjski dolini pri g. nadučitelju Klopčiču istotam in potem po Vaši volji srečno zberite. — Gosp. J. J. v A.: Prihodnjič! — Veleč. gg. udom odgovorimo na razna vprašanja po možnosti kmalo pismeno. — Gosp. Fr. Č. na B.: Da, gospod predsednik, zakasnili sem. Mislil sem si: če je zamudila spomlad jeden mesec, čebele pa tudi toliko in še več, naj pa še urednik nekaj dni, vsaj zamujenega ne bo s tem ničesar; vendar iz Vašega, sicer jako prijaznega in ljubeznivega opomina uvidim, da vi niste teh misli. Ta Vaš očetovski ukor si hočem vzeti k srcu in polagoma zamujeno dohiteti, da zadovoljim vse častite ude in s tem tudi Vas. Gotovo bi pa izšla ta številka že zdavnej, da mi ni nenadna vest, ki je i Vam dobro znana, koncentrirala vseh misli, a mi še zdaj ne gre v glavo. Toda — sursum corda! — Na zdar!

Čebelarška zadruga

v Št. Petru v Savinjski dolini

prodaja ameriške panje (pa ne po Pavlinovi preosnovi) po 3 gld. Gerstungove po 2 gld. in domače po 1 gld. — Umetno satovje po 2 gld 1 kg. — Izmetalnice po 5, 8 in 10 gld. — Vse drugo potrebno čebelarško orodje po najnižji ceni pošteno izdelano. — Cenik brezplačno.

Za čebelarško zadrugo:

JOŽEF KLOPČIČ

nadučitelj v Št. Petru v Savinjski dolini. (Štajersko).

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se blagoizvolijo pošiljati č. g. Fr. Mekincu, duhovniku v pokoju, cesta Mestni log št. 8, Trnovo, Ljubljana, dopisi in članki za list pa uredniku „Slov. čebelarja“ Frančišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pod Šmarno goro, pošta Št. Vid pri Ljubljani.

Odgovorni urednik Avgust Pucihar. — Lastnik »Slovensko čebelarško društvo«.

Tiskajo Blasnikovi nasledniki v Ljubljani.